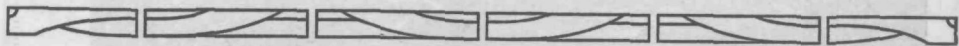

To je bilo veselje, ko je hlapec razdelil orehe in piškote. Kar do stropa bi skočila, tako sta bila vesela Janezek in Poldek...

Tudi ded se je kmalu vrnil. Prinesel pa ni ničesar, ker slabo vidi in ni spoznal sv. Miklavža, ko ga je srečal na cesti.

FRAN KOŠIR:

O rojenicah v Balunječi na Boču.

Narodna pripovedka iz Dravinjske doline.

z prijazne Dravinjske doline prideš lahko od dveh strani na Boč. Prva pot drži od Studenic, druga pa od Poljčan. No, mi jo krenemo od poljčanske strani po precej zložni, belo peščeni pešpoti ter jo primahamo v tričetr ure do cerkvice sv. Miklavža, podružnice kostrivniške župnije. Par korakov jugovzhodno od cerkvice je velika votlina — Balunječa, ki o njej pripovedujejo, da so bivale v njej v starih časih rojenice ali sojenice.

V Balunječi — prebivališču dobrotnih belih žen — se še baje vidijo sledovi bivanja rojenic. Poznajo se neki stopnice, ki so po njih stopicale sojenice v votlino k počitku. Ljudska domišljija vidi v Balunječi v kamen vpodobljene tudi druge reči, kakor na primer posteljo, mizo, stol in tako dalje.

Iz Balunječe so hodile rojenice bližnjim kmetom plest razno žito, zlasti pa pšenico. Pri pletju so baje tako jako poteptale žito, da bi si mislil človek, da je zaradi tega uničen večji del pridelka. A temu ni bilo tako, zakaj baš od rojenic pomandrano žito je bilo kasneje bujno lepo ter je obrodilo stoteren sad.

Jedle so rojenice mleko, ki so ga dobivale pri dobrih ljudeh. Njih gostoljubje so jim seveda poplačale bogato.

Res škoda dobrotljivih žen - rojenic, ki so zapustile naše kraje ter se preselile zaradi pokanja z bičem tod naokrog bogvekam drugam. Bega rojenic so pa baje tudi krive dekle, ki so ropotale po svinjskih koritih, česar rojenice niso mogle več prenašati.

Čemu neki so pokali z biči ter ropotali po koritih? Morda bi bile sicer rojenice še dandanašnji v Balunječi na Boču? Pravim: morda!

